

מדאורייתא, דהיינו שינוי שאי אפשר לבטלו ולהחזיר את החפץ לקדמותו, כגון שיוף וליבון.

וכך יש לפרש את דברי המשנה: גזל עציים ועשאן כלים — מדובר בעציים שהיו כבר משופין בשעת הגזילה.

ומאי נינהו ומה הם נקראים אותם עציים משופים? נסרים!

וכיון שהיו העציים משופים, דשינוי דהדר לברייתא הוא מה שהגזולן חיברם ועשאם כלים, דאי בעי משליף לחו שאם רוצה, יכול הוא לפרק את החיבורים, ולהחזירם לקדמותם כמו שהיו בשעת הגזילה.

ומשום כך נקטה המשנה שינוי שעשה מן הנסרים כלים כגון תיבות וקתדראות, כדי לחדש שאפילו שינוי קל שאפשר לבטל — שהרי יכול הוא לפרק את הנסרים כמו שהיו בשעת הגזילה, ואף על פי כן קונה הגזולן בשינוי זה, וכל שכן אם שייף את העציים שנחשב שינוי גמור וקונה הגזולן את החפץ מדאורייתא.

וכן יש לפרש: בגזול צמר ועשאן בגדים — כי מדובר בצמר שהיה כבר טווי בשעת הגזילה⁽⁵⁾.

וכיון שהיה הצמר טווי, דשינוי דהדר לברייתא הוא מה שהגזולן סרג ממנו בגדים,

אין — נחשב שינוי, אבל אם שייף [שייף והחליק את העציים] — לא נחשב שינוי.

וכן הגזול צמר ועשאן בגדים, אין — רק אופן זה נחשב שינוי, אבל אם ליבון — לא נחשב שינוי.

שהרי קודם שעושה מן העציים כלים — צריך לשייף אותם, וכן קודם שעושה מן הצמר בגדים — צריך ללבנו, ואם נחשב שינוי, כבר קנאם הגזולן משעת שפוי וליבון, ומדוע הוצרכה המשנה לומר כי עשה מן העציים כלים ומן הצמר בגדים, אלא על כרחק שהמשנה סוברת כי שיפוי וליבון אינם נחשבים לשינוי מעשה הקונה לגזולן את הגזילה, ולכן הוצרכה להביא שינוי של כלים ובגדים.

ורמינהי ממה ששינוי בברייתא (4): גזל עציים ושייף, או גזל אבנים וסיתתן, או צמר וליבון, או פשתן ונקחו — מושלם ממון בשעת הגזלה, ואינו משיב את החפץ! מבואר בברייתא כי גם שיוף וליבון נחשבים שינוי מעשה שקונה בזה הגזולן את החפץ.

אמר אביי: תנא דידן קתני התנא שבמשנתנו הביא אופן של שינוי מעשה דרבנן, שינוי המועיל רק מדרבנן, דהיינו שינוי דהדרא שאפשר לבטל את השינוי ולהחזיר את החפץ לקדמותו כמו שהיה בשעת הגזילה, וכל שכן אם עשה שינוי דאורייתא, שינוי המועיל לקנות גם

4. וכן הוא בתוספתא פרק י הלכה ב

הזכיר אביי טוייה. ותיירך כי כיון שיש קושיא גם מצד טוייה שנחשב שינוי, לכן בתירוץ מזכיר טוייה.

הביאור הלכה [סימן ו יא ד"ה אבל] מבאר,

5. התורת חיים מקשה, כי בקושיא של הגמרא הקשו מליבון שנחשב שינוי, ומדוע בתירוץ